

En canvi constant

À

La vida és plena de canvi. De fet, m'atreviria a dir que és un canvi en si mateixa. Canviem per fora i canviem per dins. Els nostres moments vitals ens porten, volent o sense voler, a canviar maneres d'enfocar i veure, objectius, replantejaments, noves mirades, somnis acabats d'estrenar... De sobte, sense adonar-nos-en, hem canviat el ritme de vida, el nostre tempo vital, les nostres prioritats i, fins i tot, les afinitats del nostre entorn. Per serendipitat ens redescobrim nous i reinventats, amb noves aficions i amb metes diferents dels plantejaments fets fins al moment. El canvi esdevé pensat i meditat, però també, a vegades, imposat, inesperat i, en algunes ocasions, dolorós.

Fa uns quants anys ens n'anàvem a dormir vora les set del matí després de nits llargues de gresca i xerinola, extasiats de música i amb mal als peus de "donar-ho tot damunt la pista". Ara només pensar-ho ens fa una bona mandra. En canvi, els nostres matins de diumenge segueixen anant a toc de set del matí. Això sí, per donar menjar al menut, canviar-li el bolquer i fer mandres a sis mans sota els llençols. "Sarna con gusto no pica", que dirien els castellanoparlants. I és ben cert. Les coses canvien, per sort. De fet, és ben lògic evolucionar, no?

A vegades faig una pausa per mirar el meu entorn i la gent que m'acompanya en aquest viatge. Per sort, puc dir que, amb els anys, una de les coses bones de fer-se gran és que se t'acaben les manies i, sense despotismes i amb sinceritat amb un mateix, acabes sabent a qui vols com a company de viatge, amb qui et sents còmode. Gairebé sense adonar-te'n i, segurament, fruit d'un d'aquests canvis vitals, s'acaba imposant una espècie de sana selecció natural que et permet gaudir del teu temps lliure amb aquells que de debò se'l mereixen. Per entendre'ns, acabes seleccionant aquesta magnífica família que es tria, que són els amics. I, bé, t'adones que pel camí vas deixant persones. Segurament, algunes bones persones que, no obstant això, ja no tenen massa a veure amb tu i la teva manera d'entendre la vida. Amb el teu canvi constant de vida has entès que el temps lliure és poc i efímer i que és important seleccionar, molt bé, amb qui el comparteixes.

En una línia de canvi, l'impàs del 2016 al 2017 ens ha portat alguns girs argumentals bonics i importants. Un d'ells un trasllat (cara d'ensurt i mans al cap!). Empaquetar en caixes, minimitzar, triar, remenar i llençar no ha estat, només, una successió de gestos mecànics, sinó que ha comportat també reviu moments plàcids i difícils i, sobretot, aprendre a coexistir amb elements i coses del passat sense oblidar-nos que són això: passat. És difícil i, reconec que em costa més del que a vegades expresso, això de viure amb el passat rondant darrere l'orella. Sobretot perquè no tots els actors del mateix teatre surten a escena igual de conscients que el passat, passat està. Però, de mica en mica, m'adono que el passat (sempre i quan no ens acabi condicionant el present), al final, no és res més que un bonic mecanisme de fer, en el present, les coses millor i amb més ganes i energia. Un aprenentatge, una experiència, un record que, amb el temps, es difumina i es reconverteix. Del dolor a la placidesa, de la felicitat al record etern de la puresa del viure.

Canviar de ritmes, de rutines, de maneres de fer i, fins i tot de maneres de pensar és curatiu i sanador. Petits canvis poderosos, que diria el sr. Capità Enciam. I, sense dubte, necessaris per seguir avançant.